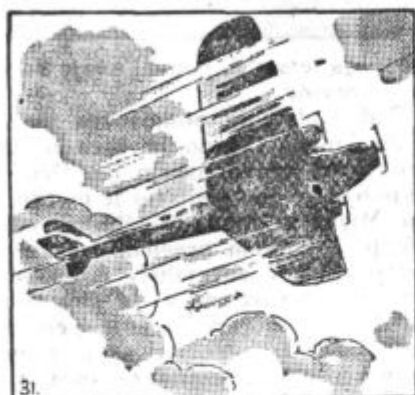

MLADO JUTRO

Št. 51. V Ljubljani, dne 22. decembra 1940 Leto XI.

Z nočnim leta'om

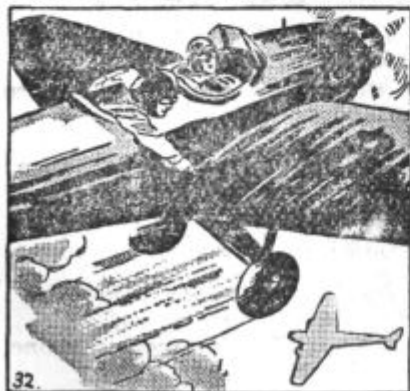

Ko je pregledal zalogo bencina, je ugotovil, da je goriva na razpolago še za nekaj ur. Toda letenje okrog ene točke je bilo utrudljivo, ker je terjalo več pozornosti pa tudi telesnega napora. Hotel se je že odločiti, da bi spet pol tel nekaj sto metrov naprej in svoje kroženje prenesel drugam, ko se mu je zazdelo, da ga je preletela rahla senca. Kakor da bi ga ošinila strela, ga je obšlo spoznanje, da se mu že bliža rešitev. Prevzela ga je silna napetost pričakovanja, kakor ježeve bodice so se mu naostrili vsi čuti, da se je komaj krotil.

Letalo s poveljnikom letališča Hingom in njegovim krmarjem je po premem poletu v smeri Exetra že dalj časa krožilo v bližini kraja, kjer je policija slišala brnenje izgubljenega letala. Gosta megla je otežkočala iskanje in razgledovanje. Nenadoma pa je Hinge zaklical svojemu tovarišu: »Evo! Tamkajle leti!« Z roko je pokazal v smer, kjer je bila pod njima vidna rahla senca obrisa letala. »Ravnaj letalo tako, da bova vedno natančno nad njim. Vse ostalo bom opravil sam«. Krmarju je kmalu uspelo izpolniti Hingov ukaz in ker je John vodil svoje letalo enakomerno in vedno v isto smer,

Ko se je John tako nenadno znašel sredi goste megle, je kmalu uvidel, da bi bilo nesmiselno sedaj, ko ve vsaj to, da je nad domačo zemljo, leteti kar naprej. Prej ali slej bi se nedvomno spet oddaljeval od svojega cilja, v katerega bližini je verjetno bil. Odločil se je, da bo krožil nekaj časa nad istim krajem. Tako je že pol ure sedaj v krogu sedaj v obliki osmice vodil letalo, upajoč, da bodo ljudje pod njim postali pozorni na njegovo brezciljno letenje in mu prišli na pomoč. Kolikor se je upal, se je spustil nizko, moral pa je biti previden, da se ne bi kam zaletel.

ni imel težav v zasledovanju Medtem je Hinge poiskal dolgo močno vrvi, ki jo je bil vzel s seboj med drugimi reševalnimi predmeti.

»Sedaj pa naj nama bo sreča naklonjena! Ti pa, človek, glej, da boš na mestu in da boš ravnal prav svoje letalo«. Hinge je že plezal proti krilu. Ko mu je uspelo priti brez težav na nosilno ploskev, se je počasi in previdno spuščal pod njo. Tamkaj je dobro pritrdil vrvi, ki jo je vzel s seboj. Ko je še enkrat pogledal na letalo pod seboj, premeril z očmi razdaljo, ki ga je ločila od njega, se je začel počasi spuščati po vrvi. Na koncu vrvi je nekaj časa visel prosto v zraku. Kljub temu, da je krmar izborno sledil položaju in se do najnujnejše potrebe pri bližal letalu pod njim, je Hinge vendarle moral počakati na primeren trenutek, ko se bo lahko spustil na zasledovano letalo in se tam vsaj za prvi hip trdno oprijel.

Kmalu mu je uspelo z nogami upreti se na letalo, s prosto roko pa se oprijeti trupa. Že nekaj sekund zatem je bil v Johnovem letalu. »Čuj, dečko, kaj se je pa zgodilo«, je vprašal, ko se je po napornem plezanju za hip oddahnil. Prizor, ki ga je zagledal pred seboj, ga je presenetil. Na tleh so ležali štirje možje, za krmilom pa je sedel komaj dorasel dečko. Toda zaman je čakal na odgovor. John, ki so ga prestani napor, strah, smrt telegrafista pa Mickova nesreča izčrpal, je nenadoma omagal. Zavedajoč se, da je rešen, da je konec skrbi, je nopustil in se onesvestil. Hinge je dečka položil k Micku, sam pa sedel za krmilo. Čutil je, da je vsak trenutek dragocen, saj je morda življenje Micka in Johna v nevarnosti. Dal je znak krmarju po-

možnega letala in pognal svoje do največje brzine.

Pod vodstvom pomožnega sta obe letali kmalu varno in brez nezgode pristali na croydonskem letališču. Veselje nad srečno rešitvijo je motilo stanje Micka in Johna. Službujoči zdravnik je po prvem pregledu ukazal, zapeljati oba v zdravilišče. Žalost za mrtvim tovarišem je še stopnjevala splošno mrko razpoloženje, tem bolj, ker nihče ni vedel, kaj se je prav za prav zgodilo. Zvezana zločinca, v katerih so vsi čutili povzročitelje nesreče, sta bila izročena navzočim policijskim uslužbencem. Scotland Yard je z naglim zaslišanjem in pregledom prstnih odtisov ugotovil njuni imeni. Zagoczva in Jönnsone je tudi londonska policija vodila v seznamu največjih mednarodnih lopovov. Ker pa nista bila preveč radodarna s svojimi izjavami, je morala policija čakati, dokler ni bilo mogoče zaslišati Micka ali Johna.

Stana Vinšek:

Za božič

*Z nebes našel si pot na svet —
povej, kdaj človeški rod
do bratske ljubezni, do sreče, miru
našel bo pravo pot?*

*O Jezušček, malhen si, neboljšen
in vendar močnejši kot vse —
verujemo, da našel boš do vseh,
ki v srcu le dobro žele.*

*O Jezušček mali, otri nam solze,
ustavi tekočo nam kri —
da, ko nam božični zvonovi zvone,
snet blagovest v nas zaživi.*

Božična legenda

Božji Otrok je sklical svoje male krlate služabnike. Ko so priprhutali od vseh strani in se zbrali krog njega, jim je takole dejal:

»Ljubi moji zvesti služabniki, sporočiti vam moram, da boste letos vi namesto mene nesli na zemljo darila pridnim otrokom. Jaz imam drugo, važnejšo pot. Kakor veste, divja na zemlji spet vojna. Strašna neusmilje na vojna. Mnogo, mnogo otrok je zaradi nje moralo zapustiti svoje ljube starše, svoje domove in domovino ter se izseliti daleč v tuje kraje k tujim ljudem, da bi bili varni pred smrtonosnimi bombami. In te uboge otroke, ki bodo morali letos preživeti božični večer daleč od staršev, sami med tujimi ljudmi in v tujih krajih bom jaz obiskal. Ne bom jim nesel daril, ker vem, da jih nobeno darilo ne bi moglo bolj razveseliti, kakor vest o onih, ki so jih morali pustiti. Zato jim bom nesel lepe sanje, v katerih bodo v božični noči srečali svoje drage.«

»Tako je prav, dobrotljivi Gospodar. Le razveseli sirotke,« so kriiatci odobravajoče zaploskali z drobnimi dlanmi. Potem pa so se poklonili in se razkropili na vse strani. Poiskali so svoje zlate koške in začeli vanje zlagati darila za pridne otroke.

Božji Otrok pa je odšel k svoji nebeški materi. Pokleknil je pred njo ter položil svojo zlatokodro glavico v njeno naročje in zaprosil:

»Mamica moja, poljubi me, tako težka in bridka pot je pred menoj!«

Božja mati ga je poljubila in z ozko mehko roko pobožala po laseh.

»Sin moj,« je rekla, »moje misli te bodo spremljale vsepovsod. Karkoli boš pretrpel, moje srce bo čutilo in trpelo s teboj.«

Nato je božji Otrok z angelom, ki je imel s seboj veliko knjigo, v kateri je zapisana usoda vseh teh ljudi, sedel na božično zvezdo, ki ju je bliskoma ponesla proti zemlji.

Od daleč je bila zemlja tako lepa. Bila je podobna veliki zlati žogi. Ta lepa zlata žoga se je iz trenutka v trenutek večala. Božji Otrok in angel sta že lahko razločevala visoke gore na njej, velika bela mesta z visokimi hišami, reke in morje, ki se je lesketalo kakor tekoče srebro.

»Tako prelep svet sem ustvaril ljudem, le zakaj ne morejo biti zadovoljni,« je zavzdihnil božji Otrok in srebrna solza se mu je utrnila iz očesa.

Prav takrat sta na zemlji zagledala velikanske požare. Zemeljska krogla je gorela na vseh koncih in krajih. Celi roji čudnih strahotnih jeklenih

ptic so trosili na zemljo ognjeno smrt in uničenje. Ognjeni zublji so požirali lepa bela mesta in velike, bogate gozdove. Grmenje topov so prevpili stoki in kriki umirajočih.

»To je grozno, pregrozno!« je zastokal božji Otrok in si zakril oči.

»Takšna je vojna,« je tiho rekel angel.

Božična zvezda je šinila preko morja in pristala nekje na zemlji.

Oklevajoče je stopil božji Otrok na zemeljska tla in se razgledal.

Požari, grmenje topov in kriki umirajočih so ostali daleč za morjem.

Tu je bil vseokrog razlit dober, sla-dek mir. V tiho pokojno noč so veselo utripale zlate zvezde z neba, kakor da bi hotele reči svojemu malemu Gospodarju: »Tvoja mati misli nate. Njeno srce je s teboj«.

Počasi sta z angelom odšla proti hišam.

Obstala sta pred prvo. Vrata so bila zaklenjena. Toda božji Otrok se jih

je samo dotaknil in odprla so se sama od sebe. Mesečina jima je kazala pot do postelje, kjer je spal mali begunček.

»Kako se imenuje ta deček?« je tiho vprašal božji Otrok angela. Angel je prečital v knjigi:

»Imenuje se Tomažek in v ta kraj je pribežal z onstran morja. Tam ima očeta in mater in še dva brata.«

»Kako je z njimi?« je hotel vedeti božji Otrok.

»Vsi so zdravi,« je bral angel v knjigi, »žive pa pri tujih ljudeh ker jim je hišo porušila bomba.«

Božji otrok se je sklonil nad spečega dečka. Dolgo ga je tiho opazoval. Videl je napol posušeno solzo, ki mu je lepela na licu. Najbrž je siromaček mislil na svoje starše in bratca, preden je zaspal.

Božji Otrok je položil svojo toplo ročico rahlo, rahlo na dečkovo čelo in se sklonil še niže: »Sanjaj bratec, lepo sanjaj,« je tiho šepetal. »sanjaj o očku in mami in tvojih bratcih, ki so prišli k tebi vsi veseli in zdravi, smejejo se...«

(Dalje priho... jič).

Tanja in Živa Feigel, dijakinji:

Sveti večer

*Povsod sovraštvo in prepir,
le v našem hlevčku blažen mir,
le nam je dan sveti večer.*

*Povsod razdejanja in nesreče,
da kri kar v potokih teče,
pri naših jaslicah gore pa sveče.*

*Povsod kosi smrt blede,
povsod gorje in beda,
le nas nebeško Dete gleda.*

*Svari nas, k bratstvu vodi,
k ljubezni in svobodi
in kliče: »Mir vam bodi!«*

Stric Matic deli nagrade!

Oba razpisana natečaja smo prejšnjo nedeljo zaključili. Dobili smo mnogo dopisov, a vseh nismo mogli objaviti, ker bi za to porabili preveč prostora. Ob razpisu smo vam obljubili deset lepih knjižnih nagrad. V želji, da bi Jutrovčki čim bolj zadovoljni obhajali božične praznike, je stric Matic število nagrad podvojil.

Izzrebani so bili tile Jutrovčki:

Bevc Danilo, učenec III. razr. osn. šole v Št. Janžu na Dravskem polju, Rostohar Zvonko, dijak klasične gimnazije v Ljubljani, Selevšek Mirica, uč. osnovne šole v Vel. Laščah, postaja, Škerl Ada, dijakinja real. gimn. v Ljubljani, Miklošičeva 20, Kocjan Tajda, dijakinja I. drž. real. gimn. v Celju, Pregelj Slavko, dijak v Ljubljani, Šmartinska 32, Košir Vlasta, uč. osn. šole na Vrtači v Ljubljani, Šerec Viktor, uč. V. razr. višje nar. šole, Slatina

Radenci, Rape Borak, uč. III. razr. osn. šole v Št. Gotardu pri Trojanah, Zdovc Jurij, dijak v Sl. Konjicah 101, Baronič Andrej, dijak mešč. šole v Brežicah, Šešek Ivan, dijak II. c. razr. I. drž. real. gimn. v Ljubljani, Škofic Anica, učenka osn. šole v Litiji, Visočnik Milan, dijak III. razr. mešč. šole v Slov. Bistrici, Žiger Viktor, dijak III. b. razr. I. drž. real. gimn. v Mariboru, Repe Drago, učenec osn. šole na Bledu, Puncer Milan, dijak v Slovenjem Gradcu, Kraljeviča Andreja 17, Stramič Marija, dijakinja mešč. šole v Želcu, Sonja Šurc, uč. osn. šole v Velenju, Državni rudnik, Schönlieb Dušan, uč. osn. šole, Retje 85 Trbovlje I.

Vsak nagrajenec je dobil lepo, z mnogimi slikami okrašeno knjigo iz »Mladinske knjižnice Jutra«.

V prvi januarski številki »Mladega Jutra« razpišemo nov natečaj!

D. R. — dijak:

Dve uri

»Osemdevetdeset krat tri je tristo-petnajst.«

»Pa se boš dal zglihati!« je pripomnil profesor.

Kot božična posledica te edinstvene kupčije se je začulo tu in tam iz klopi čudom čudno kihanje.

Dijak pa ni nič dejal, če se bo dal zglihati ali se ne bo dal. Nekaj časa je zvedavo opazoval profesorja in kateder, potem mimogrede še umivalnik, ker je pa v naslednjem hipu začul iz-za hrbta nekaj podobnega, kakor dvestoštiri in devetdeset, je to novico takoj obelodanil in dejal, da je dvesto štiri in devetdeset.

Profesor je udaril s palico po tabli in vžil s tem dijaku novih moči in potrebnega respekta.

Ko je naznanil zvonec konec ure je šinilo v razred novo življenje. Tudi hodniki so oživel. Sredi odmora je nenadno prihitel v razred eden izmed dijakov:

»Sprasevala bo!« je povedal z iskrenimi očmi.

»Eh, ne bo!« se je začulo, ampak za tega dijaka se ni zmenil nihče. Kmalu so bili vsi sklonjeni nad zvezki in raz-

red je bil samo še gromovita dvorana.

Profesorica je vstopila in razred je bil za čudo miren. »ma, ma!« se je nekajkrat zasilalo, kar je pomenilo, da ima profesorica s seboj katalog.

Poklican je bil Cotič, ki je takrat pač odbil krivdo na svoje pretentano ime, ki se začenja takorekoč s prvo črko v abecedi. Ko bi se začelo neka-ko pri črki Z ali pa V, kakor Žagar, lahko žakelj ali pa vaga, he, ko bi se pisal Vragovič!

»Povejte mi, kakšne barve je lidit!« je dejala profesorica in Cotiču se je zdelo, da se piše Vragovič. Duše nima, ne nima je...

»Lidit je... je b-bele, je bele barve!«

»Lidit? Bože moj!« je sklenila roki profesorica.

Cotič si je tako vroče želel, da bi se začulo nekaj izza hrbta.

Dijakinja v prvi klopi je povedala, da je lidit črne barve.

»Povejte mi, kaj je to citrin!«

»Citrin...«

»Ja, Cotič! Kaj pa je to letos s teboj? Pa kaj je to citriona?«

Dijak je pogledal zvedavo navzgor, kjer je bil sklonjen nad njim obraz profesorice. »Citriona — citriona... Ali ni nekaj takega, kakor pomaranča?« V mislih se mu je stvorila lepa, rdeča pomaranča. Skoraj bi se ga polastila lepa misel. Spomnil se je samo še, da je nekoč vzel limono v čaj.

»Kakšne barve je citriona?«

»Je rumena in ...« mislil je reči, da je včasih bolj zelenkasta, pa mu je pretrgala nit fantazije profesorica:

»In kakšen je potem citrin?«

»Je rumene barve!« je planil dijak po rešilni bilki in znoj mu je izstopil na čelu in sencih.

»Povej mi formulo ortoklasa, napiši! Če tega ne znaš, zletiš v klop.«

Dijak je videl pred seboj samo črno tablo... Slučajno mu je prišel na misel Ka. Pogledal je še enkrat na profesorico in ga zapisal.

»Dobro, dalje!« je dejala profesorica in za trenutek se mu je zazdelo, da je rojen pod srečno zvezdo. Slišal je njene korake. Obrnila mu je hrbet in dijak je zapičil svoje sokolje oči v zadnjo klop, kjer je sedel tovariš Ciglar. Iz njegovih široko razprtih ust je razločno razbral: Al. Zapisal ga je. Sedaj so se ojunatile tudi dijakinje v prvi klopi: prvo je zasikalo »si« potem pa

»tri«. Nato je priplaval po zraku še »O«. Sedaj je bilo zapisano Ka Al Si3 O. Profesorica še ni prišla do zidu Ko je prišla se je obrnila. Koliko delov vode? Samo en del?« Dijak se je hitro zganil in iz njegove kretnje bi se dalo razbrati, kako hitro bo napisal kar še manjka. Že je imel roko poleg »O« pa še ni vedel, kaj naj napiše. »Osem delov vode, kajne?« je dejala profesorica prav v tistem hipu in dijak je, ne da bi poprej le za trenutek pridržal roko na miru, pod »O« pripisal 8 To mu je uspelo še bolj zato, ker je mislil na slepo srečo pripisati 5.

Ampak še vedno so se mu mešali v duši najrazličnejši vtisi. »Če bom vprašan kristalne sestave?« In vbuhal jih je: tesalni, teseralni, klinški, monoklinški in triklinški in štriklinški in rompski in aragonski ter tektonski.

»Koliko vrst stekla poznate?«

»Poznam mlečno...«

»Kaj?«

Poznam mlečno steklo.«

»In nič več?«

»Poznam mlečno steklo...« in »O« je ostal na višini, kakor da bo sledilo še vse ostalo, samo sedaj, trenutno samo trenutno je ušlo iz spomina Glava je bila sklonjena.

Cotič se je pobožno vdal v božjo previdnost. Saj se brez božje volje še las ne skrotovijo človeku na glavi in še tat ne ukrade denarja brez potrebe. Sam Bog ve, kašni božji nameni se skrivajo za tem njegovim cvekom.

Za dijaka Črepino je bil čas huda preskušnja; njegovo ime je bilo takoj za Cotičevim.

»Če me pokliče...« mu je vedno znova prihajalo na misel. Kemije se ni učil.

(Dalje prihodnjič)

JUTROVČKI

PIŠEJO ...

Dragi stric Matie! Mali deček se pelje na delo. Ker bo ves dan v delavnici, mu vtakne mama v torbo kozarec s čajem in kos belega kruha. Medpotoma v mesto se mu razbije steklenica in na cesti ostanejo čreplnje. Mimo pride mestni capin in reče: »Glejte podeželsko nerodo, še sam bi se ulegel na čreplnje.« Mimo pride tudi deklica in pokara capina, češ da nima srca. Vsa žalostna se napoti dalje.

Klasine Vera
dijakinja v Mariboru

Spoštovani stric Matie! Na svetu imam najrajši našo milo Jugoslavijo in molim, da nam jo Bog čuva neokrnjeno. Ljubim nadalje cvetke in sonce.

»Oj sijaj, sijaj, sonce milo
na ljube domovine krilo.« —

Pozdravljam Te s sokolskim pozdravom
»Zdravo!«

Zupančič Breda
učenka V. razr. v Rajhenburgu

Dragi stric Matie! V nedeljo smo čitali »Mlado jutro« in tudi prošnjo uboge Sonje. Pri obedu smo se dogovorili, da prispeva zanj vsak družinski član po 5 din. Torej pošiljam 25 din. — Te lepo pozdravlja

Mulej France
uč. II. razr. osn. šole v Mengšu

Dragi stric Matie! Prvič se oglašam v Tvojem »Mladem jutru«. Ko sem v Tvojem časopisu prečital o teh dveh spisih »Kaj mi je najdražje« in o »Razbiti steklenici«, sem se odločil, da Ti napišem spis »Kaj mi je najdražje«. Odkar prebiram in čitam mladinske romane in Tvoje mladinske knjige, mi je najdražja knjiga. Od vseh »Jutrovih« mladinskih knjig so me najbolj razveselile zgodbe »Prigode malega Bobija«, »Prigode gospoda Kozamurnika« in »Sinko Debelinko«. Zelo rad pa tudi čitam »Mlado jutro«. V »Mladem jutru« me pa vsako nedeljo zelo razveseli mladinski letalski roman »Z nočnim letalom«. Trdno

sem prepričan, da ne boš zavrnil mojega prvega in kratkega pisma v Tvoj že skoraj prenasiteni koš. — Te pozdravlja

Sojko Dušan
dijak, Slov. Bistrica

Dragi stric Matie! Veš kaj imam najrajši? Jugoslavijo imam najrajši na svetu. Naša domovina je velika, lepa in bogata. V njej je vse, kar jaz ljubim. V Jugoslaviji je moj dom. Tu živita atek in mamica. Doma je moj bratec Mihec, ki je moj ljubi prijateljček. V Jugoslaviji živi naš ljubi kralj Peter II. Doma dobim vse, kar rabim. Zato sem doma najrajši. Veš, stric Matie, doma imam tudi svoje igrače. Igram pa se zelo rad, čeprav sem že šolarček. — Prav pristrčno Te pozdravlja Tvoj

Jožek Turk
uč. II. b razr. v Trbovljah

Dragi stric Matie! Očka mi da večkrat kak dinarček za jabolka in bombone. Če sem se pridno učil. Nekaj teh dinarčkov nisem porabil in sem jih prihranil, da Ti jih pošiljam za ubogo in revno Sonjo. Upam, dragi stric Matie, da Ti s tem najbolj ustrežem, Tebe in Sonjo prav lepo pozdravljam

Marjan Reichman
uč. II. razr. v Kočevju

Dragi stric Matie! Sklenila sem, da Ti odgovorim na Tvoje sledeče vprašanje: »Kaj imam na svetu najrajši?« Na svetu imam najrajši ateka in mamico, ki zame skrbita, da sem oblečena in da nisem nikoli lačna.

Moje drugo veselje so knjige. Vsak trenutek prostega časa posvetim knjigam. Z velikim veseljem pričakujem Božička, kateri mi bo prinesel kakršno koli knjigo. Posebno rada čitam in prebiram »Jutrove« mladinske knjige, med katerimi me je najbolj razvesela knjiga »Prigode porednega Bobija«. Zelo lepo Te pa prosim, da ne vržeš mojega prvega pisma v Tvoj požrežni koš. — Te pozdravlja s sokolskim »Zdravo!«

Sajko Sonja
dij. I. b razr. mešč. šole v Slov. Bistrici

Listnica uredništva

ZBIRKA ZA MALO SONJO

Prejšnji teden smo nabrali za malo Sonjo 135 din, zdaj so prispevali še: France Mulej 25 din, mala Tita 20, Milica Zavašnik 10, neimenovani 20, Marjan Reichman 15, Peterček Sotensek 50, Drago Strniša 5, neimenovani 50, Bogdan Šturm 10, Žutka Haszakičevic 20, Janez Burger 30 din. Skupaj smo nabrali 410 din. Ta znesek smo mali Sonji že nakazali! Zahvaljujemo se v imenu obdarovanke vsem prav pristrčno!

Dragi Jutroveci!

Zadnji natečaj je doživel velik odmev v širokem krogu naših Jutrovčkov. Hoteli smo objaviti vse dobre spise, toda zaradi omejenega prostora nam ta namera ni uspela. Slabo sestavljeni spisi in zapozneli odgovori so odromali v koš. Imena tistih Jutrovčkov, ki so poslali odlične spise, pa jih zaradi pomankanja prostora nismo mogli priobčiti, objavimo tu:

Edvard Laznik, učenec osnovne šole v Ljubljani; Nada Božič, dijakinja gimnazije v Celju; Zinka Čučnik, učenka v Kostanjevici ob Krki; Alojzij Jakopič, dijak v Ljubljani; Joško Paušer, dijak I. razr. gimnazije v Ljubljani; Ferdinand Tancik, dijak gimnazije v Ljubljani; Tamara Batistič, učenka v Ljubljani; Sonja Mazdošek, učenka v Ljubljani; Olga Kolendo, učenka II. razr. v Ljubljani; Franc Kotlušek, dijak I. drž. realne gimnazije v Ljubljani; Lidija J. Lajner, učenka na Jesenicah, Slovensko Javornik; Jožek Turk, učenec osnovne šole v Trbovljah; Nada Justinova, učenka V. razr. v Lescah; Stanko Kovač, učenec III. razr. v Selcih nad Škofjo Loko; Franci Reiter, učenec V. razr. v Črni pri Prevaljah; Milica Zavašnik, učenka III. razr. na Viču pri Ljubljani; Nadica Župevc, učenka II. razr. v Sremijah.

»Dušica Rožamarija.« Pravičica o ubogem Janku je dobro napisana, a snov sama je že tolikanj obrabljena, da se nisem mogel odločiti za objavo. Siromašen deček prav na sveti večer zmrzne in se preseli v nebesa k svoji mamici. Vsako leto ob tem času lahko bereš v mladinskih in družinskih listih zgodbe s to vsebino. Pošlji nam o priliki spet kaj in bodi čimbolj izvirna!

Dr. H., dijak. Nič nisem hud in res ni bilo stvari, ki bi ti jo bil zameril. Sestavek »Dobrota je sirota« je premrt. Dogajanja je malo, tisto razočaranje ob zaključku je tako vsakdanje, da ni vredno izgubljati besed o njem. Takih razočaranj bo še vse polno, počasi pa boš razumel Prešerna, ki je zapel: »Podplat je koža čez in čez postala...« Teda boš tudi izprevidel, da takšno razočaranje ni vredno črniti. Ostale prispevke objavim, kakor hitro bo mogoče. Ne smeš biti nestrpen. Rokopisov imam vse polno, počasi pa spravim vse pod streho. Le pošlji še kaj in nikar ne misli na zamero!

B. T., uč. v Lj. Pa si res pesnica od fare! Pesem o solnčku objavim spomladi, zdaj je premraz! Pesmi »Molitev« in »Sava« nista tako posrečeni. Pošlji o priliki še kaj na ogled!

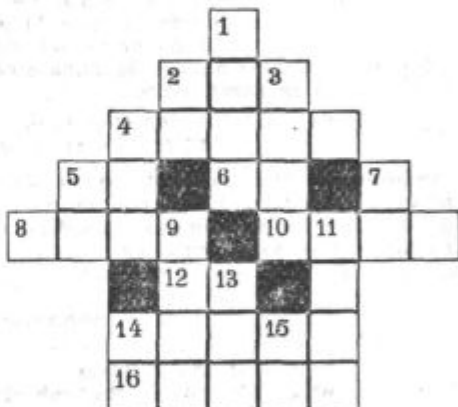
F. T., dijak v Lj. Vašo pesem smo žal prepozno dobili, zdaj pa ni več aktualna.

Vsem mladim sodelavcem! Prizanesite ubogemu stricu Maticu s pesmicami! Preden odposljete pesem, jo desetkrat preberite, in to ne samo zvečer, ko ste že trudni in zaspani, temveč tudi jutraj na tešče v mrzli kuhinji, ko vam ni prav nič pesniško pri duši. Potem si bo marsikdo izmed vas prihranil bridko razočaranje, stricu Maticu pa ohranil dobro voljo. Brez zamere, prosim!

Ziger Viktor, dijak

Križanka

Vodoravno: 2. užitna pijača; 4. nagrada; 5. povr. oseb. zaimek; 6. ploskovna mera; 8. hišica; 10. del zidu; 11. kazalni zaimek; 13. zguba; 14. del pohištva.

Navpično: 1. živilo; 2. oblika pomožnega glagola; 3. znana znamka čevljev; 4. kjer pozimi radi sedimo; 5. oblika pomožnega glagola; 7. pogojni veznik; 9. najmanjši del prvine; 11. del pohištva; 13. moli (latinsko); 14. predlog; 15. ploskovna mera.

Rešitve

Za bistre glavice

1. likalnik
2. ovratnik,
3. svinčnik,
4. peresnik.

Zlogovnica

Petek, Elza, Tigris, Efor, Rožič.